

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Ps 126868 22 PŽ
Brčko, 21.11.2022. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudaca Maide Kovačević kao predsjednice vijeća, Roberta Jovića i Srđana Nedića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „Timko“ d.o.o. Brčko, zastupan po opunomoćeniku Milenku Marjanoviću, odvjetniku iz Brčkog, protiv tuženog JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, zastupanog po opunomoćeniku Darku Milićeviću, odvjetniku iz Brčkog, radi neosnovanog obogaćenja, v. sp. 4.493,14 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 126868 20 Ps 2 od 26.8.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 21.11.2022. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 96 o Ps 126868 20 Ps 2 od 26.8.2021. godine potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 126868 20 Ps 2 od 26.8.2021. godine (u daljnjem tekstu: prvostupanjska presuda ili ožalbena presuda), prvostupanjski sud je odlučio kao u nastavku:

„I Obavezuje se tuženi JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt BiH da tužitelju „Timko“ d.o.o. Brčko isplati iznos od 4.493,14 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos od 4.347,22 KM, počev od 01.05.2017. godine, pa do isplate, te
- na iznos od 145,92 KM, počev od 26.05.2017. godine, pa do isplate.

u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude.

Preostali dio tužbenog zahtjeva tužitelja „Timko“ d.o.o. Brčko, koji se odnosi na dosudu zakonske zatezne kamate na iznos od 145,92 KM od 01.05.2020. godine do zaključno sa 25.05.2020. godine, se odbija.

II Odbija se kompenzacioni prigovor istaknut od strane tuženog JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt BiH za iznos od 2.958,46 KM.

III Obavezuje se tuženi JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt BiH da tužitelju „Timko“ d.o.o. Brčko naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.211,57 KM, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude“.

Protiv navedene prvostupanjske presude, tuženi JP „Komunalno Brčko“ d.o.o. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: tuženi) je pravovremeno izjavio žalbu a iz kojih žalbenih navoda proizilazi da istu izjavljuje u dijelu stavka I izreke (u dosuđujućem dijelu) kao i glede stavaka II i III, sve zbog „povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava“ sa prijedlogom ovom sudu, kao drugostupanjskom, da „usvoji žalbu tuženog i presudu Osnovnog suda Brčko distrikt Bosne i Hercegovine broj 96 o Ps 126868 20 Ps 2 od 26.8.2021. godine preinači u pobijanom dijelu tako što će tužbeni zahtjev tužioca odbiti kao neosnovan ili da istu preinači na način da će uvažiti prigovor kompenzacije istaknut od strane tuženog, odnosno da prvostepenu presudu i pobijanom dijelu ukine i predmet vrati Osnovnom sudu Brčko distrikta BiH na ponovno suđenje“.

Tužitelj „Timko“ d.o.o. Brčko (u daljnjem tekstu: tužitelj) dostavio je odgovor na žalbu kojim u cijelosti pobija sve žalbene navode tuženog sa prijedlogom da ovaj sud „odbije žalbu tuženog kao neosnovanu te u cijelosti potvrdi prvostepenu presudu“.

Žalba tuženog nije osnovana.

Nakon što je ispitaio prvostupanjsku presudu u smislu odredbe članka 341. a u svezi sa člankom 426. stavak (1) Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 28/18 i 6/21, u daljnjem tekstu: Zakon o parničnom postupku ili ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede.

Naime, zahtjev u ovom sporu (konačno opredijeljen na ročištu od 26.8.2021. godine) ogleda se u tome da tužitelj traži da mu tuženi na ime neosnovanog obogaćenja za vremenski period od studenog 2014. godine do travnja 2017. godine isplati novčani iznos od 4.493,14 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 1.5.2017. godine, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka (u daljnjem tekstu: tužbeni zahtjev), sa obrazloženjem da je preko njegovog električnog brojila broj 0041965 bila evidentirana i obračunata potrošnja električne energije od strane bazne stanice pravne osobe „Mtel“ a.d. Banja Luka broj brojila A00053032 (u tužbi ukazivao da je bila evidentirana i potrošnja električne energije potrošača JP HT d.d. Mostar, da bi nakon provedenog vještačenja po vještaku elektrotehničke struke ostao samo kod

potrošača „Mtel“ a.d. Banja Luka), zatim da je i sam tuženi svojim aktima potvrdio da je bilo dvostrukog mjerenja i fakturiranja, da je zbog toga tuženi izvršio korekciju obračuna električne energije, ali samo za period od svibnja 2017. godine do travnja 2019. godine; te da mu, uvažavajući rokove zastare kod stjecanja bez osnova i datum podnošenja tužbe, pripada isplata za pet godina zbog dvostrukog mjerenja i fakturiranja električne energije, jer je plaćao električnu energiju koju nije potrošio, pa je dio njegove imovine bez osnova prešao u imovinu tuženog, i obzirom na to, traži iznos za razdoblje od studenog 2014. godine do travnja 2017. godine.

Prema razlozima ožalbene presude, te stanja spisa na osnovu provedenih dokaza u prvostupanjskom postupku, utvrđene su odlučne i druge relevantne činjenice i to:

- da je preko električnog brojila tužitelja broj 0041965 bila evidentirana i obračunata potrošnja električne energije od strane bazne stanice pravne osobe „Mtel“ a.d. Banja Luka broj brojila A00053032;

- da je radnik tuženog, a postupajući po zahtjevu tužitelja, izašao na lice mjesta te sačinio zapisnik broj 12/044-19 od 9.5.2019. godine u kojem je naveo da je preko električnog brojila tužitelja bila evidentirana potrošnja bazne stanice potrošača „Mtel“ a.d. Banja Luka i JP HT d.d. Mostar;

- da je tuženi, uvažajući zapisnik broj 12/044-19 od 9.5.2019. godine, svojim aktom od 10.5.2019. godine izvršio korekciju obračuna električne energije i to za period od svibnja 2017. godine do travnja 2019. godine a koja korekcija se odnosila na potrošnju električne energije potrošača „Mtel“ a.d. Banja Luka i JP HT d.d. Mostar, te da je na ime te korekcije tužitelju isplaćen (vraćen) iznos od 6.435,03 KM, od čega se na potrošača „Mtel“ a.d. Banja Luka odnosi dio od 3.476,57 KM, a na potrošača JP HT d.d. Mostar dio od 2.958,46 KM;

- da je, provedenim elektrotehničkim vještačenjem, u relevantnom dijelu utvrđeno da je postojalo dvostruko mjerenje potrošnje električne energije potrošača „Mtel“ a.d. Banja Luka kako na njegovom mjernom uređaju, tako i na mjernoj opremi tužitelja, u periodu od siječnja 2009. godine do 9.5.2019. godine (ukupnu količinu električne energije potrošača „Mtel“ a.d. Banja Luka vještak je obračunao i prikazao tabelarno po mjesecima i godinama u privitku svog nalaza), dok u odnosu na potrošača JP HT d.d. Mostar nije postojalo dvostruko mjerenje potrošnje električne energije na mjernoj opremi tužitelja; da je do spornog dvostrukog mjerenja potrošnje električne energije došlo zbog propusta radnika koji su spajali odlazne kablove prema potrošaču „Mtel“ a.d. Banja Luka u trenutku puštanja tog potrošača u rad kao i da radnik tuženog prije potpisivanja zapisnika broj 12/044-19 od 9.5.2019. godine nije detaljno analizirao stanje, jer je dolazni kabl prema JP HT d.d. Mostar spojen prije strujnih mjernih transformatora u razvodnom ormaru i to znači da električna energija koju je trošilo navedeno pravno lice nije dvostruko mjerena, odnosno nije naplaćivana tužitelju (da je dolazni kabl spojen poslije strujnih mjernih transformatora tada bi se potrošnja

električne energije navedenog potrošača dvostruko mjerila i naplaćivala i tužitelju);

- da je, provedenim ekonomskim vještačenjem, u relevantnom dijelu utvrđeno da je ukupna utrošena električna energija tužitelja u predmetnom periodu iznosila 36.762,02 KM, a kada se izuzme udio u potrošnji reaktivne energije dobije se iznos od 34.591,23 KM, dok ukupno utrošena električna energija „Mtel“ a.d. Banja Luka, na temelju pokazatelja iz nalaza vještaka elektrotehničke struke (broj potrošenih kilovata), u promatranom periodu iznosi 4.493,14 KM (u taj iznos uključen i PDV), zbog čega stvarna utrošena električna energija tužitelja, kada se izuzme potrošnja „Mtel“ a.d. Banja Luka“, u periodu od studenog 2014. godine do travnja 2017. godine iznosi 32.268,88 KM;

Kod takvih činjeničnih utvrđenja, a polazeći od toga da je prvostupanjski sud istaknuti prigovor zastarjelosti našao neosnovanim (sa obrazloženjem datim na stranici 5. drugi pasus), baš kao i prigovor pasivne legitimacije (sa obrazloženjem datim na stranici 8. treći pasus) te kompenzacijski prigovor tuženog (sa obrazloženjem datim na stranici 10. prvi, drugi, treći i četvrti pasus), to je prvostupanjski sud, primjenom odredbi članaka 210, 211, 277. stavak (1), 324. stavak (1) i 371. Zakon o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, u daljnjem tekstu: Zakon o obligacionim odnosima ili ZOO), odlučio kao u stavcima I i II izreke prvostupanjske presude, dok je odluku o troškovima, sadržanu u stavku III izreke, donio temeljem odredbe članka 121. stavci (1) i (2) ZPP-a, i to na način što je tuženog obvezao da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.211,57 KM, sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Kada obrazlaže žalbene razloge zbog kojih pobija prvostupanjsku presudu, tuženi u bitnome ponavlja razloge koje je iznosio i tijekom prvostupanjskog postupka, navodeći i to da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe članka 65. i 70. ZPP-a obzirom da je „po zaključenju glavne rasprave promijenio, odnosno drugačije odredio vrijednost spora i to tako što je istu smanjio sa prvobitno određene vrijednosti spora od 8.000,00 KM na 4.493,14 KM“ a što je za posljedicu imalo „dvostruku povredu procesnih prava tuženog koje su konstatovane u pouci o pravnom lijeku: 1) presudu ne može pobijati iz razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i 2) redukciju žalbenog roka sa 30 na 15 dana“. Pored navedenog, tuženi dalje žalbom ukazuje da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio i materijalno pravo, u konkretnom odredbu članka 211. ZOO-a, na način što je pogrešno odbio kompenzacijski prigovor tuženog, kao i odredbu članka 79. stavak (7) točka a) Općih uvjeta za isporuku i opskrbu električnom energijom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 6/12, 20/13 i 32/14, u daljnjem tekstu: Opći uvjeti), na način što je „zauzeo stav da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni ove odredbe jer se ne radi o grešci u mjerenju električne energije, već o previdu radnika koji je spajao odlazne kablove“ a prema mišljenju tuženog, takav zaključak je nepravilan, iz razloga što je „svaka greška posljedica nekog previda, kao što je i svaki nepravilan obračun potrošnje električne energije posljedica neke greške“. Na kraju, tuženi spori i odluku o troškovima, nezadovoljan time što mu

prvostupanjski sud nije „priznao i dosudio nagradu za pristup punomoćniku na pripremno ročište od 19.2.2020. godine (već nagradu za izgubljeno vrijeme) i ročište povodom prijedloga za povraćaj u prijašnje stanje od 13.10.2020. godine“ kao i „nagradu za sastav obrazloženih podnesaka od 17.9.2020. godine, od 14.12.2020. godine i od 16.12.2020. godine“.

Po ocjeni ovog suda, tuženi žalbom nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjske presude.

Nema mjesta žalbenim navodima da je prvostupanjski sud povrijedio odredbe članaka 65. i 70. ZPP-a na način što je „po zaključenju glavne rasprave promijenio, odnosno drugačije odredio vrijednost spora i to tako što je istu smanjio sa prvobitno određene vrijednosti spora od 8.000,00 KM na 4.493,14 KM“ a što je za posljedicu imalo „dvostruku povredu procesnih prava tuženog koje su konstatovane u pouci o pravnom lijeku: 1) presuda se ne može pobijati iz razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i 2) redukciju žalbenog roka sa 30 na 15 dana“.

Naime, točni su žalbeni navodi tuženog da je tužitelj vrijednost spora u ovoj parnici odredio na iznos od 8.000,00 KM a prema visini svojih potraživanja iz tužbe, baš kao što su točni i žalbeni navodi tuženog da je tužitelj, nakon provedenog elektrotehničkog i ekonomskog vještačenja, na glavnoj raspravi od 26.8.2021. godine, konačno opredijelio svoj tužbenih zahtjev u dijelu visine svojih potraživanja (u naravi smanjio ga) i to na iznos od 4.493,14 KM zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i troškovima parničnog postupka.

U takvoj situaciji, pravilno je prvostupanjski sud primijenio odredbu članka 425. stavak (2) ZPP-a kada je, kroz pouku o pravnom lijeku, odlučio da se daljnji postupak ima provesti prema odredbama ZPP-a koja vrijede za sporove male vrijednosti (odredba članaka 422. i 426. ZPP-a), obzirom da je tužitelj smanjenjem svog tužbenog zahtjeva ispod cenzura od 5.000,00 KM, preobrazio redoviti parnični postupak u postupak u sporovima male vrijednosti, s tim da se prvostupanjskom sudu instruktivno ukazuje da obrazloženje prvostupanjske odluke i pouka o pravnom lijeku u takvim situacijama moraju da sadrže jasno određenoje prvostupanjskog suda da je smanjenje tužbenog zahtjeva razlog što se parnični postupak neće dovršiti po pravilima redovitog nego po pravilima posebnog postupka koja vrijede za sporove male vrijednosti a kako stranke ne bi imale dilemu glede razloga zbog kojih je prvostupanjski sud odstupio od redovitih pravila koja vrijede za parnični postupak.

Slijedom navedenog, a kako je odredbom članka 425. stavak (2) ZPP, zakonodavac jasno regulirao situaciju u kojoj tužitelj do zaključenja glavne rasprave smanji tužbeni zahtjev ispod cenzusa od 5.000,00 KM (a što jeste slučaj u ovom predmetu), to žalbene navode tuženog kojima ukazuje na povredu odredbe članka 65. ZPP-a kao i na određene citate iz komentara ZPP-a o nedozvoljenosti promjene jednom određene vrijednosti predmeta spora, ovaj sud cijeni kao irelevantnim, obzirom da je upravo zakonodavac odredbama ZPP-a uredio predmetnu procesnu situaciju, s jedne stranke, dok s druge strane, sama

odredba članka 65. ZPP-a, kojom je na opći način regulirano pitanje vrijednosti spora, ne sadrži izričitu zabranu ili ograničenje promjene već jednom utvrđene vrijednosti spora u tužbi, niti na tako nešto ukazuju druge relevantne odredbe ZPP-a, pri čemu se odredba članka 70. ZPP-a referira na situaciju određivanja vrijednosti spora kada se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčani iznos, a što nije situacija sa predmetnim tužbenim zahtjevom u ovoj parnici (tužbeni zahtjev je izražen u novčanim iznosu), zbog čega nema ni mjesta primjeni stavka (3) članka 70. ZPP-a na koju tuženi pogrešno ukazuje.

Dalje, nema mjesta ni žalbenim navodima tuženog da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo u smislu članka 331. ZPP-a, u konkretnom slučaju odredbe članka 211. ZOO-a i odredbe članka 79. stavak (7) točka a) Općih uvjeta.

Naime, odredbom članka 211. ZOO-a regulirano je da onaj tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo da zahtjeva vraćanje, izuzev ako je zadržao pravo da traži vraćanje ili ako je platio da bi izbjegao prinudu.

Točni su žalbeni navodi tuženog da ovako koncipirana norma, primjenom jezičnog tumačenja kao prvotne (i temeljne) tehnike tumačenja pravnih normi (ali ne i jedine), izravno ukazuje da na strani onog tko izvrši isplatu u pravilu postoji svijest da to nije dužan učiniti.

Međutim, za potrebe pravilnog i potpunog tumačenja navedene norme, istu je neophodno dovesti u svezu, ne samo sa odredbom članka 210. ZOO-a kojom je reguliran institut stjecanja bez osnova, nego i sa općim principa ZOO-a, u konkretnom slučaju principima koji su regulirani člancima 9, 11, 12, 13. i 18. ZOO-a, a koji principi u svojoj sveukupnosti ukazuju da su sudionici obligacijskih odnosa međusobno ravnopravni, da su dužni u pravnom prometu postupati savjesno i pošteno i to bez poduzimanja štetnih i drugih negativnih radnji na uštrb drugih sudionika pravnog prometa a uz stalnu zabranu zlouporabe prava koja su im priznata te kontinuiranu obvezu da u izvršavanju svojih redovitih odnosno profesionalnih dužnosti, postupaju sa povećanom pažnjom (pažnjom dobrog gospodarstvenika odnosno pažnjom dobrog stručnjaka).

U tom smislu a tumačeći odredbu članka 211. ZOO-a, ne samo jezičnim, nego i logičkim, sustavnim i teleološkim tumačenjem i to u korelaciji sa gore navedenim principima, pravilno prvostupanjski sud zaključuje da ista obuhvata situaciju, ne samo svjesne isplate nečega što osiromašena osoba nije dužna platiti a koja u konačnici govori da je do konkretnog stjecanja bez osnova došlo samom krivnjom tj. pogreškom osiromašenog i u kom slučaju osiromašeni nema pravo tražiti povrat uplaćenog (osim u dva zakonom propisana iznimna slučaja), nego i druge situacije u kojima osiromašeni prilikom obavljanja svojih redovitih ili profesionalnih dužnosti (koje su za posljedicu imale povećanje imovine na strani obogaćene osobe bez osnova) postupaju čineći očite pogreške koje se, prema okolnostima svakog konkretnog slučaja, ne mogu pripisati ispričivoj (opravdanoj) zabludi ili ispričivom (opravdanom) neznanju, nego isključivo nemaru osiromašenog a što osiromašeni, prema standardu pažnje dobrog

gospodarstvenika odnosno dobrog stručnjaka, sebi nije mogao dopustiti, i upravo iz tog razloga je takav nemaran odnos osiromašenog prema svojim redovitim ili profesionalnim dužnostima, izjednačen sa pojmom „znanje“ iz odredbe članka 211. ZOO-a.

Drugačije tumačenje odredbe članka 211. ZOO-a, od gore navedenog, dovelo bi do stvaranja neizvjesnosti i pravne nesigurnosti u pravnom prometu (prije svega na strani obogaćenog), obzirom da bi u redovitim situacijama, primatelj uplate (obogaćeni) kod kojih uplatitelj (osiromašeni) nije zadržao pravo vraćanja ili to nije učinio radi izbjegavanja prinude, opravdano imao dilemu da li će u nekom trenutku (neovisno od njegove volje, znanja i postupanja), uplatitelj (osiromašeni) preispitivati pravilnost svog rada i izvršene uplate, pa u konačnici i zaključiti da je uplata (ipak) izvršena njegovom pogreškom (bez osnova) te pozivom na odredbu članka 211. ZOO-a tražiti povrat uplaćenog iznosa a kojim novčanim iznosom je primatelj uplate (obogaćeni) već raspolagao do mjere da isti više nije u mogućnosti postupiti na zahtjev osiromašenog za povratom uplaćenog, a koja situacija bi primatelja uplate (obogaćenog), ukoliko ne želi riskirati ovakav scenarij, dovela u poziciju da tom uplatom, opreza radi, ne raspolaže sve dok ne isteknu zakonom propisani rokovi za nastupanje zastarjelosti prava davatelja uplate (osiromašenog) da zaštitu traži sudskim putem, a što svakako nije u suglasju sa ustavnim principom vladavine prava.

Imajući u vidu sve navedeno, pravilno je prvostupanjski sud primijenio odredbu članka 211. ZOO-a kada je, u kontekstu činjeničnih utvrđenja (koja se u sporu male vrijednosti ne mogu instanciono preispitivati), odbio kompenzacijski prigovor tuženog.

Ovo iz razloga što i ovaj sud, a kako to pravilno rezonira i prvostupanjski sud, postupanje radnika tuženog prigodom izlaska na lice mjesta radi provjere navoda tužitelja da se preko njegovog brojila evidentira potrošnja električne energije i drugih subjekata, cijeni kao očitom pogreškom i koja se kao takva, ne može pravdati ispričivom (opravdanom) zabludom ili ispričivim (opravdanim) neznanjem, jer za takav stručni previd i pogreške u radu tuženikovih službi (pogrešno evidentirana točna lokacija - mjesto spajanja dolaznog kabla JP HT d.d. Mostar u razvodnom ormaru) ne mogu snositi negativne posljedice njihovi kupci električne energije (tuženi je javno poduzeće koje kao svoju redovitu djelatnost, između ostalog obavlja i poslove u svezi za električnom energijom, za koje potrebe ima formirane stručne službe, zbog čega je u pravnom prometu dužan postupati sa pažnjom dobrog gospodarstvenika), tim prije što se tuženi prigodom povrata novčanih sredstava tužitelju, ako već nije bio siguran u stručnost, profesionalnost i objektivnost radnika kojeg je poslao na teren, nije ogradio na način što će zadržati pravo da, po potrebi, traži vraćanje doznačenog iznosa ili tužitelju jasno ukazati da plaćanje (povrat) vrši samo iz razloga kako bi izbjegao prinudu, a što nije situacija u konkretnom slučaju, pa kada je to tako, onda se pravilnim ukazuje odluka prvostupanjskog suda da kompenzacijski prigovor tuženog odbije.

Na kraju, neosnovano tuženi ukazuje u žalbi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio i odredbu članka 79. stavak (7) točka a) Općih uvjeta na način

što je zauzeo stajalište da nema mjesta primjeni dvogodišnjeg perioda za korekciju greške u mjerenju.

Odredbom članka 79. stavak (7) točka a) Općih uvjeta regulirano je da se period za koji se vrši korekcija obračuna zbog pogreške u mjerenju, utvrđuje od dana otklanjanja do dana nastanka pogreške u mjerenju, ako se datum nastanka pogreške može utvrditi, s tim da period korekcije ne može biti duži od dvije godine.

Međutim, za potrebe pravilnog tumačenja i primjene navedene odredbe, nužno je ukazati da je stavcima (1), (2), (3), (4) i (5) istog članka, regulirano koja situacija se u praksi ima smatrati kao „greška u mjerenju“, u konkretnom slučaju pogreška u radu mjernog uređaja koja je za posljedicu imala netočan prikaz preuzete električne energije, te kako i na koji način se vrši procjena preuzete električne energije putem mjernog uređaja na kojem je utvrđen kvar. U tom smislu, pravilnim se ukazuje zaključak prvostupanjskog suda da se odredba članka 79. stavak (7) točka a) Općih uvjeta tj. period za koji se vrši korekcija obračuna, ne može primijeniti na konkretnu pravnu stvar, jer se činjenično utvrđenje prvostupanjskog suda i ne zasniva na tome da je mjerni uređaj bio u kvaru odnosno da se radi o grešci u mjerenju električne energije, nego da se razlog više obračunate električne energije tužitelju zasniva na previdu radnika tuženog koji je u relevantno vrijeme pogrešno spojio odlazne kablove za potrošača „Mtel“ a.d. Banja Luka. Stoga se žalbeni navodi tuženog da je „svaka greška posljedica nekog previda, kao što je i svaki nepravilan obračun potrošnje električne energije posljedica neke greške“, ukazuju kao irelevantni, jer je za primjenu odredbe članka 79. stavak (7) točka a) Općih uvjeta relevantna samo „greška u mjerenju kao posljedica kvara na mjernom uređaju“, a ne i bilo koja druga pogreška, pa tako ni previd radnika tuženog koji nesporno jeste pogreška u radu, ali ne ona pogreška koja je relevantna za primjenu navedene odredbe Općih uvjeta.

Na kraju, neosnovano tuženi žalbom ukazuje da je prvostupanjski sud pogrešno odlučio i o troškovima postupka.

Kada je u pitanju žalbeni navod tuženog da mu prvostupanjski sud nije „priznao i dosudio nagradu za pristup punomoćniku na pripremno ročište od 19.2.2020. godine (već nagradu za izgubljeno vrijeme) i ročište povodom prijedloga za povraćaj u prijašnje stanje od 13.10.2020. godine“, ovaj sud zamjećuje da na glavnoj raspravi održanoj dana 26.8.2021. godine, prigodom usmeno podnesenog troškovnika, tuženi nije tražio nagradu za pristup ročištu od 13.10.2020. godine na kojem se odlučivalo o prijedlogu za povrat u prijašnje stanje, nego (samo) za dva pripremna ročišta, dvije glavne rasprave i tri podneska, a kako to prvostupanjski sud pravilno ukazuje na stranici 11. peti pasus obrazloženja ožalbene presude, pa kada je to tako, onda tuženom i ne pripada nagrada za pristup ročištu od 13.10.2020. godine, jer usmenim troškovnikom tu nagradu nije ni tražio, dok kada je u pitanju zahtjev za nagradom na ime pristupa opunomoćenika pripremnom ročištu od 19.2.2020. godine, ovaj sud nalazi pravilnim odluku prvostupanjskom sudu da tuženom, temeljem ovog zahtjeva, prizna nagradu za izgubljeno vrijeme, a ne i nagradu za pristup pripremnom

ročištu. Ovo iz razloga što navedeno pripremno ročište, prema stanju spisa predmeta, nije ni održano uslijed nedolaska tužitelja, pa kada je to tako, onda tuženom pripada 25% nagrade i to na ime naknade za izgubljeno vrijeme sukladno odredbi članka 13. stavak (1) točka 6. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 22/04 i 24/04, u daljnjem tekstu: Tarifa).

Dalje, a kada je u pitanju žalbeni navod tuženog da je prvostupanjski sud pogrešno odlučio kada je odbio njegov usmeni zahtjev za nagradom na ime sastava obrazloženih podnesaka od 17.9.2020. godine, od 14.12.2020. godine i od 16.12.2020. godine, ovaj sud isti također cijeni kao neosnovan.

Prije svega, podnesak od 17.9.2020. godine, tuženi nije napisao na zahtjev suda, kako to isti pogrešno u žalbi ukazuje, nego je tuženi pismenim podneskom suda od 2.9.2020. godine, samo pozvan na ročište u svezi prijedloga za povrat u prijašnje stanje i u čijem privitku je dostavljen podnesak tužitelja od 20.2.2020. godine, bez da je sud u pozivu tražio pisano očitovanje od tuženog, a što je svakako mogao učiniti i na ročištu održanom dana 13.10.2020. godine, kako to prvostupanjski sud pravilno zaključuje. Situacija nije drugačija ni sa podneskom zaprimljenim kod prvostupanjskog suda dana 14.12.2020. godine (podnesak tuženog od 11.12.2020. godine), obzirom da se također ne radi o situaciji u kojoj je sud tražio pismeno očitovanje tuženog, nego o podnesku tuženog kojima je isti, svojom voljom, dostavio sudu određene podatke i informacije, a što je svakako mogao učiniti i tijekom održavanja pripremnog ročišta, kako to prvostupanjski sud pravilno zaključuje, tim prije što je navedeni podnesak sudu dostavio dana 14.12.2020. godine, iako mu je prethodno već bilo uručeno rješenje o zakazivanju pripremnog ročišta za dan 2.2.2021. godine (opunomoćeniku tuženog uručeno dana 30.11.2020. godine), pri čemu ovaj sud zamjećuje da iz stanja spisa ovog predmeta proizilazi da je prvostupanjski sud podneskom od 3.2.2021. godine (znači ne i ranije) zatražio od tuženog pismeno izjašnjenje na uređeni tužbeni zahtjev tužitelja, a što je tuženi i učinio podneskom od 16.2.2021. godine (a ne i podneskom od 16.12.2020. godine kako to prvostupanjski sud i tuženi pogrešno navode), zaprimljen kod prvostupanjskog suda dana 17.2.2021. godine, pa kako tuženi nije potraživao nagradu za sastav obrazloženog podneska od 16.2.2021. godine, nego za podnesak od 16.12.2020. godine, koji kao takav nije ni evidentiran u spisu predmeta, to nije bilo mjesta dosuđenju nagrade tuženom za isti.

Zbog navedenog, a kako nisu osnovani žalbeni razlozi zbog kojih tuženi pobija prvostupanjsku presudu i kako prvostupanjska presuda nije donesena ni uz povrede postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je žalbu tuženog odbiti kao neosnovanu, te primjenom članka 346. ZPP-a prvostupanjsku presudu potvrditi.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Maida Kovačević